

משתתפי המסע, השבוע. החליפו חוויות

ספיקא סיטיזינג

החניכים רכשו מזכרות לחברים ולבני המשפחה, חלק עשו סיור בכרכרות, חלק אכלו פיצה וחלק טעמו גלידה.

היום החמישי הוקדש לסיורים בקרב קוב והיום השישי למסע של אתנחתא במכרות המלח, הפוגה ממחנות ההש"מדה וסיפורי הזוועה. בשעות הבוקר המוקדמות ביום השביעי והאחרון למסע, חברי המסע הגיעו למחנה ההשמדה, אושויץ בירקנאו. "בכניסה למחנה ולפני הכותרת המפורסמת 'העבודה משחררת' ניצב עץ ענק 'ערבה בוכייה', במקום שאי אפשר לעצור את הדמעות. נכנסנו לראות את הביתנים בהם הוחזקו היהודים לפני השמדתם. בכל ביתן מוצבים דרגשים באורך של כ-1.60 מטר על 1.50. בכל דרגש שכבו לישון בתנאים מחפירים ביותר שבעה אנשים. אין יכולת להתהפך או לזוז ובטח לא לישון. ליאת אמרה שהיא חייבת להרגיש איך זה לישון על דרגש כזה. היא עלתה על הדרגש כשראשה נתקל בדרגש שמעליה ושכבה לאורכו. לאחר שירדה, אמרה ליאת, 'איך הם היו מסוגלים לסבול את זה?'

• יומן המסע לפולין נכתב על ידי כרמלה זך, עריכה: אתי יעקב, כרמלה זך, צילום: שלומי אקריאף.

העיירה ליז'נסק בדרום מזרח פולין אשר הפכה למרכז יהודי רוחני בהנהגתו של רבי אלימלך, אליה הגיעו ביום הרביעי במסעם. הגרמנים אשר כבשו את העיר, שרפו את בית הכנסת והוציאו להורג את היהודים אשר חיו בו. "אחרי מלחמת העולם השנייה, נבנה אוהל על קברו של רבי אלימלך והוא משמש אתר עלייה לרגל ליהודים מכל העולם, כמו גם למשלחות נוער מישראל. בתוך האוהל, נערכה תפילה ומאחר ולמקום סגולות רבות – רשמנו פתקים וכל אחד כתב את משאלות ליבו. לי באופן אישי, המקום גרם להי תרגשות עצומה ולבכי בלתי פוסק", מתארים חברי המשלחת.

במהלך הראיון, שלושת המשתתפות בחרות (ביוזמת אנשי הצוות) לשתף אותנו גם בהווי החברתי במסע. פתאום הן מגלות פתיחות, מחליפות חוויות ביניהן, ונזכרות כיצד טיילו ביום שבת בקרקוב, והתפללו בבית הכנסת.

לישון על דרגש

לאחר סיום הסיור במכרות והספיבה הקרובה, ישבנו לארוחת חברים הקבועה שלנו, ובמצב רוח מרומם המשכנו לעבר כיכר סוקניצה, בה